

22-01-2018

প্ৰাতঃমুৰলী

ওম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক ঈশ্বৰীয় সন্তান, তোমালোকৰ এয়া অমূল্য জীৱন, তোমালোকৰ ঈশ্বৰীয় কুল বহুত শ্ৰেষ্ঠ। স্বয়ং ভগৱানে তোমালোকক তুলি লৈছে, এইটো নিচাত থাকা”

*প্ৰশ্ন :- শৰীৰৰ ভান নোহোৱা হওঁক – ইয়াৰ বাবে কোনটো অভ্যাসৰ আৱশ্যকতা আছে ?

*উত্তৰ :- ১- চলোতে-ফুৰোতে অভ্যাস কৰা যে এই শৰীৰত আমি অলপ সময়ৰ বাবেহে নিমিত্ত মাত্ৰ আছো। যেনেকৈ পিতাই অলপ সময়ৰ বাবে শৰীৰত আহিছে তেনেকৈ আত্মায়ে শ্ৰীমতত থাকি ভাৰতক স্বৰ্গ বনাবলৈ এই শৰীৰ ধাৰণ কৰিছে। পিতা আৰু সম্পত্তি মনত থাকিলে শৰীৰৰ ভান নোহোৱা হ'ব, ইয়াকেই কোৱা হয় ছেকেণ্ডত জীৱনমুক্তি। ২- অমৃতবেলা উঠি পিতাৰ সৈতে মিঠা মিঠা বাৰ্তালাপ কৰিলে শৰীৰৰ ভান নোহোৱা হৈ গৈ থাকিব।

*গীত :- ওম নমঃ শিৱায়

ওম শান্তি। ভগৱান হয়েই এজন যিজন পিতাও হয়। সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে – আত্মাৰ ৰূপ ইমান ডাঙৰ লিংগ নহয়। আত্মাটো বহুত সৰু তৰা সদৃশ ভ্ৰুকুটিৰ মাজত আছে। কোনো ইমান ডাঙৰ জ্যোতিৰ্লিংগম নহয়, যেনেকৈ মন্দিৰত ৰখা হৈছে। যেনেকুৱা আত্মা তেনেকুৱা পৰমাত্মা পিতা। আত্মাৰ ৰূপ মনুষ্যৰ নিচিনা নহয়। আত্মাইটো মনুষ্য শৰীৰৰ আধাৰ লবলগীয়া হয়। আত্মায়ে সকলোবোৰ কৰে। সংস্কাৰ সকলো আত্মাতেই আছে। আত্মা তৰাৰ দৰে। আত্মায়ে ভাল বা বেয়া সংস্কাৰ অনুসৰি জন্ম লয়। সেয়ে এই কথাবোৰ ভাল ৰীতিৰে বুজিব লাগে। মন্দিৰত লিংগ ৰখা হৈছে সেইবাবে বুজাবলৈ আমিও শিৱলিংগ দেখুৱাওঁ। এওঁৰ নাম শিৱ, নাম অবিহনে কোনো বস্তু নাথাকে। কিবা নহয় কিবা আকাৰ আছে। পিতা হৈছে পৰমধাম নিবাসী। পৰমাত্মা পিতাই কৈছে যেনেকৈ আত্মা শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে তেনেকৈ ময়ো আহিবলগীয়া হয়, নৰকক স্বৰ্গ বনাবলৈ। পিতাৰ মহিমা সকলোতকৈ পৃথক। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা, তোমালোক আত্মাসকল ইয়াত অভিনয় কৰিবলৈ আহিছা। এয়া বেহদৰ অনাদি অবিনাশী ড্ৰামা, ইয়াৰ কেতিয়াও বিনাশ নহয়। এইখন ড্ৰামা পুনৰাবৃত্তি হৈ থাকে। বাবা ৰচোতাও এজন, ৰচনাও এক। এয়া বেহদ সৃষ্টিৰ চক্ৰ। চাৰিটা যুগ আছে। দ্বিতীয়টো কল্পৰ সংগমযুগ, য'ত পিতাই আহি অপৰিত্ৰ দুনিয়াক পৰিত্ৰ বনায়। এইটো চক্ৰ ঘূৰিয়েই থাকে। তোমালোক সন্তানসকলৰ এতিয়া স্মৃতি আহিছে যে আমি সকলোবোৰ আত্মা পৰমধামৰ নিবাসী। এই কৰ্মক্ষেত্ৰত অভিনয় কৰিবলৈ আহিছো। এই বেহদৰ ড্ৰামাৰ পুনৰাবৃত্তি হ'বৰ হৈছে। পিতা হৈছে বেহদৰ মালিক। এই পিতাৰ মহিমা সীমাহীন। এনেকুৱা মহিমা বেলেগ কাৰোৰেই নাই। তেওঁ মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ। সকলোৰে পিতা। পিতাই কৈছে মই পৰৰ, ৰাৱণৰ দুনিয়াত আছোঁ। এফালে হৈছে আসুৰী গুণধাৰী সকলৰ সম্প্ৰদায়। আনফালে হৈছে দৈৱীগুণধাৰী সকলৰ সম্প্ৰদায়, ইয়াক কংসপুৰী বুলিও কয়। কংস অসুৰক কোৱা হয়। কৃষ্ণক দেৱতা বুলি কোৱা হয়। এতিয়া পিতা আহিছে দেৱতা বনাবলৈ আৰু সকলোকে ওভতাই লৈ যাবলৈ, অন্য কাৰোৰেই এই শক্তি নাই। পিতায়েই বহি সন্তানসকলক শিক্ষা দি দৈৱী গুণ ধাৰণ কৰায়। এয়া পিতাৰ কৰ্তব্য। পিতাই কয় যেতিয়া সকলো তমোপ্ৰধান হৈ যায়, তেতিয়া মোক পাহৰি যায়, কেৱল পাহৰিয়েই নাযায় বৰঞ্চ মোক কংকৰ-পাথৰ সকলোতে বিৰাজমান কৰাই দিয়ে, ইমান গ্লানি কৰে, সেই কাৰণেই মই আহো। মোৰ দৰে গ্লানি আন কাৰোৰেই নকৰে, সেয়েহে মই আহি তোমালোকৰ মুক্তি দাতা হওঁ। সকলোকে মহ-সদৃশ লৈ যাম। আন কোনেও এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে যে 'মনমনাভৱ'।

মোক তোমালোকৰ নিজৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰিলে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। মোক পৰমপিতা পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। কৃষ্ণইতো ক'ব নোৱাৰে। পৰমাত্মাৰ মহিমাটো সন্তানসকলে জানে। তেওঁ জ্ঞানৰ সাগৰ, সুখৰ সাগৰ। তাৰ পিছত দ্বিতীয় নম্বৰত ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা প্ৰতিষ্ঠা কোনে কৰিব? কৃষ্ণই নেকি? পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱই বুজায় যে প্ৰথমতে মোক লাগে ব্ৰাহ্মণ। সেয়ে ব্ৰহ্মাৰদ্বাৰা ব্ৰাহ্মণ মুখ বংশাৱলী ৰচনা কৰে। তেওঁলোক হৈছে কোষ বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণ। তোমালোক এতিয়া সংগমত ব্ৰহ্মাৰ সন্তান। পিতাই আহি শূদ্ৰৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ বনাইছে। এতিয়া তোমালোক ঈশ্বৰীয় কুলৰ। ঈশ্বৰ হৈছে নিৰাকাৰ, ব্ৰহ্মা হৈছে সাকাৰ। পিতাই প্ৰথমতে ব্ৰাহ্মণ তাৰ পিছত দেৱতা বনায়। দেৱতাৰ পিছত ক্ষত্ৰিয় – এই চক্ৰ ঘূৰিয়েই থাকে। পিছত ইয়াৰ পৰা অন্য ধৰ্ম ওলাইছে। মূল হৈছে ভাৰত, এই ভাৰত অবিনাশী খণ্ড, য'ত পিতাই আহি স্বৰ্গ বনায়। তেওঁ পিতাও, শিক্ষকো, আৰু তোমালোকৰ সৎগুৰুও। তেওঁক আকৌ সৰ্বব্যাপী বুলি কেনেকৈ ক'ব পাৰি। তেওঁতো তোমালোকৰ পিতা হয়। এই দুনিয়াত তোমালোক ব্ৰাহ্মণৰ বাহিৰে আন কোনো ত্ৰিকালদৰ্শী হ'ব নোৱাৰে। তোমালোক সন্তানসকলে বুজিছা পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সৈতে আমি পৰমধামৰ নিবাসী হওঁ। পিছত নম্বৰ অনুসৰি কৰ্মক্ষেত্ৰলৈ আহোঁ। আমি়েই আকৌ ৮৪ জন্ম সম্পূৰ্ণ কৰি শেষত উভতি যাওঁ।

পিতাই বুজায় – তোমালোকে কিমান জন্ম ল'লা আৰু কি কি বৰ্ণত আহিলা। এই চক্ৰ ঘূৰিয়েই থাকে। এতিয়া তোমালোক হৈছা ঈশ্বৰীয় সম্প্ৰদায়ৰ, এয়া তোমালোকৰ অমূল্য জীৱন যিহেতু তোমালোক ঈশ্বৰীয় সন্তান হৈছা। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা পিতাই আহি তুলি লৈছে। পিতা হৈছে স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা সেয়ে নিজেই আহি স্বৰ্গৰ মালিকো বনায়। এতিয়া সমগ্ৰ বিশ্বত শান্তি প্ৰতিষ্ঠা কৰা- এয়া পিতাৰেই কাম। পিতাই কয় মোৰ পাৰ্ট আছে, মই তোমালোকক আকৌ ৰাজযোগ শিকাওঁ, যাৰদ্বাৰা তোমালোকে সদায় স্বাস্থ্যবান হ'ব। যেনেকৈ দেৱতা হৈছিল, আকৌ সেয়া এতিয়া পুণৰাবৃত্তি হ'ব। এয়া কলম লাগি আছে। পিতা মালী হয়, এওঁৰ দ্বাৰা কলম লগাই আছে। পিতাই সন্মুখত বহি বুজায় – মোৰ পুনৰাই লগ পোৱা অতি মৰমৰ সন্তানসকল, বহুত সময় ধৰি আতৰি থকা সন্তানসকল, মনত আছেনে - মই তোমালোকক স্বৰ্গলৈ পঠাইছিলো। আকৌ তোমালোকে ৮৪ চক্ৰ ঘূৰি আহি এতিয়া লগ হৈছা। এতিয়া নিজকে আত্মা বুজি মোক পিতাক মনত কৰা। তোমালোকক নিশ্চয় উভতাই লৈ যাব লাগিব। তোমালোকে বিচৰা বা নিবিচৰা লৈ নিশ্চয় যাব লাগিব। প্ৰথমে আদি সনাতন দৈৱী ৰাজ্য প্ৰচলিত আছিল পিছলৈ আসুৰি ৰাজ্য হ'ল। দৈৱীৰাজ্যৰ পিছত পৰিত্ৰতা নোহোৱা হ'ল পিছত এক মুকুট ধাৰী হ'ল, এতিয়াতো প্ৰজাৰ ওপৰত প্ৰজাৰ ৰাজ্য আকৌ দৈৱী ৰাজ্য প্ৰতিষ্ঠা হৈ আছে। আসুৰি ৰাজ্য বিনাশৰ বাবে এই ৰুদ্ৰ যজ্ঞৰপৰা এয়া বিনাশ জ্বালা প্ৰজ্বলিত হৈছে। তোমালোকে অপৰিত্ৰ সৃষ্টিৰ ওপৰত ৰাজ্য কৰিব লাগে। এতিয়া হৈছে সংগম। সত্যযুগততো এনেকৈ কোৱা নহয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। কৰাওঁতাজন কোন? শ্ৰীমত দিওঁতা সমৰ্থ, শ্ৰেষ্ঠৰো শ্ৰেষ্ঠ একমাত্ৰ পিতা। তেওঁৰেই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা প্ৰতিষ্ঠা কৰি আছে। পিতাই কৈছে মই ভাৰতৰ একান্ত বাধ্য সেৱক। ভাৰতক স্বৰ্গ বনাওঁ। তাত যেনকুৱা ৰজা-ৰাণী তেনেকৈ প্ৰজাসকলো সুখী হৈ থাকে। প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য্য থাকে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণক চোৱা কিমান সুন্দৰ। স্বৰ্গীয় ভগৱান পিতা হয় স্বৰ্গ প্ৰতিষ্ঠা কৰোতা। সমগ্ৰ দুনিয়াত গীতাৰ বাবে কোৱা হৈছে কৃষ্ণ ভগৱানুবাচ। কিন্তু কৃষ্ণইতো ক'ব নোৱাৰে 'মনমনাভৱ', মোকেই মনত কৰিলে বিকৰ্ম ভস্ম হ'ব। আন কোনো উপায়ো নাই। গংগাতো অপৰিত্ৰক পৰিত্ৰ কৰোতা নহয়। গংগাই ক'ব জানো যে মোকেই মনত কৰা। এয়াতো এজন পিতায়ে বহি বুজায়। পিতাই আত্মাৰ সৈতে কথা পাতে। পিতাই সকলোৰে সংগতিদাতা। তেওঁৰ মন্দিৰো আছে। দ্বাপৰৰ পৰা সকলো স্মাৰক বনোৱা আৰম্ভ হৈছে। সোমনাথৰ মন্দিৰ আছে, কিন্তু তেওঁ কি কৰি গৈছে – সেয়া কোনেও নাজানে। তেওঁলোকে শিৱ আৰু শংকৰক মিলাই দিছে। আচলতে ক'ত শিৱ পৰমধামৰ নিবাসী আৰু ক'ত শংকৰ সুক্ষ্মলোক নিবাসী। একোকে বুজি নাপায়।

পিতাই কয় কোনোৱে যিমনেই বেদ শাস্ত্ৰ আদি নপঢ়ক, জপ-তপ নকৰক কিন্তু মোক লগ পাব নোৱাৰে। যদিওবা মই ভাৱনাৰ প্ৰতিদান সকলোকে দিওঁ, কিন্তু তেওঁলোকে অখণ্ড জ্যোতি ব্ৰহ্ম তত্বকে পৰমাত্মা বুলি ভাবি লয়। ব্ৰহ্মৰ সাক্ষাৎকাৰ হয় কিন্তু ইয়াৰ পৰা একো সিদ্ধি নহয়। কিছুমানক হনুমানৰ, কিছুমানক গণেশৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰাওঁ, সেয়াতো মই ক্ষণ্টেকৰ বাবে মনোকামনা পূৰ্ণ কৰোঁ। ক্ষণ্টেকৰ বাবে সুখতো থাকে। কিন্তু আকৌ সকলোৱে তমোপ্ৰধানতো হ'বই লাগিব। লাগিলে গোটেই দিনটোৱে গংগাত গৈ বহা তেতিয়াও তমোপ্ৰধানতো সকলোৱে হ'বই লাগিব।

পিতাই কয় সন্তানসকল পৱিত্ৰ হ'লে পৱিত্ৰ দুনিয়াৰ ২১ জন্মৰ বাবে মালিক হ'ব। আন কোনো সৎসঙ্গ নাই য'ত ইমান প্ৰাপ্তি হয়। পিতাইহে আহি ৰাজযোগ শিকায় তেনেহ'লে কিমান শ্ৰীমতত চলিব লাগে। পঢ়াৰ ওপৰত ধ্যান দিব লাগে। পিতাই শ্ৰেষ্ঠৰো শ্ৰেষ্ঠ শ্ৰীমত দিয়ে। শ্ৰীমতৰ দ্বাৰা ভাৰতক স্বৰ্গ বনায়। তোমালোকে ড্ৰামাৰ ৰহস্যক ভালদৰে বুজিব লাগে আৰু পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। পুৰুষাৰ্থ কৰি এনেকুৱা যোগ্য হ'ব লাগে। তোমালোক সন্তানকলৰ নিচা থাকিব লাগে যে আমি পিতাৰ সৈতে স্বৰ্গৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ আহিছোঁ। আমি পৰমধামৰ নিবাসী। এই শৰীৰত আমি নিমিত্ত মাত্ৰ অলপ সময়ৰ বাবে আছোঁ। বাবাও অলপ সময়ৰ বাবে আহিছে। এই শৰীৰৰ ভান আতৰি যাব লাগে। নিজৰ পিতা আৰু সম্পত্তিক মনত কৰা, ইয়াকেই ছেকেণ্ডত জীৱনমুক্তি বুলি কোৱা হয়। পিতাই কয় মই আহিছোঁ সকলোকে ওভতাই নিবলৈ। এতিয়া তোমালোকে নিজকে আত্মা বুজি পুৰা উঠি বাবাক মনত কৰা। তেওঁৰ সৈতে কথা পাতা। তোমালোকে জানা আমাৰ ৮৪ জন্ম সম্পূৰ্ণ হৈছে। এতিয়া আমি ঈশ্বৰীয় সন্তান হৈছোঁ। পিছলৈ দৈৱী সন্তান, আকৌ ক্ষত্ৰিয় সন্তান হ'ম। বাবাই আমাক বিশ্বৰ মালিক বনায়। বহি বহি বাবাৰ মহিমা কৰা। বাবা আপুনিতো আশ্চৰ্য্যকৰ কাম কৰে। কল্প কল্প আহি আমাক পঢ়োৱা। বাবা আপোনাৰ জ্ঞান বহুত আশ্চৰ্য্যজনক। স্বৰ্গ কিমান আশ্চৰ্য্যজনক। সেয়া হৈছে শাৰিৰীক আশ্চৰ্য্য, এয়া হৈছে আত্মিক পিতাই স্থাপন কৰা আশ্চৰ্য্য। পিতা আহিছে কৃষ্ণপুৰী প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণে এই প্ৰালন্ধ ক'ৰ পৰা পালে? পিতাৰ দ্বাৰা। জগত অম্বা আৰু জগত পিতাৰ সৈতে সন্তানো থাকিব। সেয়া হৈছে ব্ৰাহ্মণ, জগত অম্বাতো ব্ৰাহ্মণী আছিল। তেওঁ হৈছে কামধেনু। সকলোৰে মনোকামনা পূৰ্ণ কৰি দিয়ে। এই জগত অম্বাইহে পিছলৈ স্বৰ্গৰ মহাৰাণী হয়। কিমান আশ্চৰ্য্যজনক ৰহস্য। এয়া পিতাই নিজৰ অৱস্থাক পৰিপক্ক কৰিবৰ বাবে ভিন্ন-ভিন্ন যুক্তি দি থাকে। ৰাতি জাগা। বাবাক মনত কৰিলে অন্ত সময়ত সেই গতিয়েই হৈ যাব। যদি পুৰা পুৰুষাৰ্থ হয় তেতিয়াহে স্মৃতি স্থায়ী হ'ব। সন্মানসহ উত্তীৰ্ণ হ'ব লাগিব। কেৱল ৮ গৰাকীয়েই এই স্কোলাৰশ্বিপ পাব। সকলোৱে কয় আমি লক্ষ্মী নাৰায়ণক বৰণ কৰিম, তেনেহলে পাচ হৈ দেখুৱাব লাগিব। নিজক চাব লাগে যে মোৰ ভিতৰত বান্দৰৰ দৰে স্বভাৱ আছে নেকি? সেইবোৰ উলিয়াই যোৱা। চোৱা গোটেই দিনটোত কাৰোবাক দুখতো দিয়া নাই? পিতাই হৈছে সকলোকে সুখ দিওঁতা। সন্তানসকলো এনেকুৱা হ'ব লাগিব। বাণী, কৰ্মেৰে কাকোৱেই দুখ দিব নালাগে। সত্য ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে। সেয়া হৈছে হৃদয় পিতাৰ সম্পত্তি। এয়া হৈছে বেহুদৰ পিতাৰ সম্পত্তি, গতিকে যিয়ে লাভ কৰিছে তেওঁহে ক'ব। যি নিজৰ ধৰ্মৰ হ'ব তেওঁক তৎক্ষণাত চুই যাব।

পিতাই কয় আকৌ দৈৱী ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত আহোঁ। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে যে এতিয়া আমি ব্ৰাহ্মণ পিছলৈ দেৱতা হ'ব লাগিব। প্ৰথমে সুশ্ৰলোকলৈ গৈ আকৌ শান্তি ধামলৈ যাম। তাৰ পৰা পিছত নতুন দুনিয়াত, গৰ্ভমহলত আহিম। ইয়াত গৰ্ভজেলত আহোঁ। ইয়াকেই কয় মিছা মায়া, মিছা শৰীৰ...। পিতাই কয় কিমান যে ধৰ্ম গ্লানি কৰিছে, শিৱ-জয়ন্তী পালন কৰে কিন্তু শিৱ কেতিয়া আহিছে, কিহত প্ৰৱেশ কৰিছে, সেয়া কাৰোৰেই খবৰ নাই। নিশ্চয় কোনোবা শৰীৰত আহি নৰকক স্বৰ্গ বনাব। পিতাই সন্তানসকলক বহুত ভাল ৰীতিৰে

বুজায় আৰু ৰায় দিয়ে নিজৰ চাৰ্ট বনোৱা। গোটেই দিনটোত কিমান সময় পিতাক মনত কৰিছা! ৰাতিপুৱা উঠি পিতাক, সম্পত্তিক মনত কৰা। আমি বেহদৰ পিতাৰ সৈতে আহিছো গুপ্তবেশত ভাৰতক স্বৰ্গ বনাবলৈ। এতিয়া আমি উভতি যাব লাগিব। যোৱাৰ আগতে নিজৰ ৰাজধানী নিশ্চয় প্ৰতিষ্ঠা কৰিব লাগিব। এতিয়া তোমালোক আছা সংগমত। বাকী সমগ্ৰ দুনিয়া আছে কলিযুগত। তোমালোক হৈছা সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণ। পিতাই সন্তানসকলৰ বাবে উপহাৰ লৈ আহে – মুক্তি আৰু জীৱনমুক্তিৰ। সত্য যুগত ভাৰত জীৱনমুক্ত আছিল। বাকী সকলো আত্মা মুক্তিধামত আছিল। পিতাই হাতত স্বৰ্গ লৈ আহে তেনেহ'লে নিশ্চয় তাৰ বাবে যোগ্যও নিজেই বনাব।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ –

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) সদায় এইটো নিচাত থাকিব লাগে যে আমি পিতাৰ সৈতে স্বৰ্গ প্ৰতিষ্ঠাৰ নিমিত্ত হওঁ। পিতাই আমাক বিশ্বৰ মালিক বনায়।
- (2) পিতাৰ সমান সুখ দিওঁতা হ'ব লাগে। কেতিয়াও কাকো দুখী কৰিব নালাগে। সকলোকে সঁচা ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে। নিজৰ উন্নতিৰ বাবে নিজৰ চাৰ্ট ৰাখিব লাগে।

***বৰদান:-** প্ৰতিটো কৰ্মৰ বোজা পিতাৰ ওপৰত এৰি দি নিজে নিমিত্ত হৈ থাকোতা ডবল লাইট ফৰিস্তা হোৱা।

সাহসী সন্তানসকলক বাপদাদাই সদায় সহায় কৰে। সন্তানসকলে শ্ৰেষ্ঠ সংকল্প কৰে আৰু পিতা হাজিৰ হৈ যায়। মাত্ৰ পিতাৰ ওপৰতেই সকলো কাৰ্য্য এৰি দিয়া তেতিয়াহ'লে পিতাই জানে, কাৰ্য্যই জানে। নিজে নিজৰ ওপৰত দায়িত্বৰ বোজা নল'বা, নিমিত্ত হৈ থাকিলে সদায় পাতল, ডবল লাইট ফৰিস্তা হৈ উৰি থাকিব। অন্তৰ পৰিস্কাৰ হ'লে ইচ্ছাবোৰ পূৰ্ণ হৈ যায়।

***শ্লোগান:-** উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ পাখি লগত থাকিলে উৰন্ত কলাত উৰি থাকিব।
